

Aleksandar Kostjuk

IOX

Netko će noćas umrijeti.

Svrab mu se širio tijelom, počevši od kože u nezavidnim dijelovima tijela pa preko cijele površine, napredujući poput sitnih insekata ispod njegove zimske odjeće, da bi prodro duboko u meso i – da, po prvi put u životu svrbjele su ga kosti. Svrab, očito nezadovoljan vlastitim podvigom i izostankom prikladne reakcije na istoga, ustupio je svoje mjesto otvorenom bolu pa je mer Paaorë, u suglasju s vlastitim i nikada zapostavljenim osjećajem samosažaljenja, odlučio cijelo ovo putovanje identificirati s osjećajem bola.

Boljele su ga prepone, pa leđa, pa vrat, pa čeljust, a sada mu je poput armade pomahnitalih bubnjara nadirala užasna glavobolja koja je, po njegovoj procjeni, bila u stanju rastopiti mu mozak i probiti svoj put kroz njegovu lubanju i na gorku slobodu.

Mer Paaorë nikada nije volio jahati konje – blago rečeno! – a sada se ta antipatija razvila u mržnju koja je bila čistokrvna poput dalekog pretka ove živine ispod njega prije nego što je bio prisiljen pariti se s tko zna kakvim mješancima, ogavnim stvorovima s kojima je bio srodan samo po pripadnosti istome planetu i biti predmetom silovanja za zabavu svojih nedvojbeno nesimpatičnih vlasnika – čija su imena s vremenom sasvim sigurno postale uvriježene psovke preko kojih se teško prelazilo bez barem minimalnog prolijevanja krvi ili blagog sakaćenja – a na štetu vlastitog psihičkog i reproduktivnog zdravlja.

Tko je uopće izmislio jahanje konja? Zacijelo nekakav bolesni um koji je imao previše slobodnog vremena pa je mogao smišljati takve... takve... *neudobne* ideje.

Zar nije ta osoba mogla bolje razmisliti o implikacijama svoje izopačenosti? *I zar nije mogla voditi računa o tome kakve će to posljedice imati za mene? Sada!*

Uopće nije bilo pitanje je li on pobornik nemilosrdnog izrabljivanja životinja. Dapače! Čak su mu i konji simpatični kada su upregnuti u kočiju i komotno bičevani sa sigurne udaljenosti. Isto je vrijedilo i za šia-volove, ingove, karlanske kljunaše i ostale tegleće beštije. Iako, mer je osobno ipak preferirao udobnost i brzinu T-kapsule.

I gdje bi bila naša civilizacija bez saroskarabeja? Nezamislivo. Ali posjesti čovjeka *na* prljavu zvijer i očekivati da na njoj provede sate i dane, da se pretvara kako je to nešto posve prirodno i da povrh toga još razgovara s *drugim ljudima* o tome kao o nečemu – u rijednom razgovora?

Potpuno neprihvatljivo!

Sunce je bilo na zalasku. To mu se nije sviđalo. Konj mu je zateturio i mer skoro ispadne iz svoga sedla. Njegov pratitelj – u nedostatku bolje riječi – osvrnuo se prema njemu i uputio mu pogled koji je oslikavao, ako već ne privlačan, onda originalan spoj krute nezainteresiranosti i želje da neko me prereže grkljan. Gledao ga je tako nekoliko sekundi, ali to je bilo dovoljno meru da ga prođu trnci. I počne razmišljati o izloženosti svoga grkljana. Okrenuo mu je ponovno leđa i zarežao: "Pazi kuda ideš s tom konjuzinom, ljigavi *s'tryatahu*. Ako kljuse slomi nogu,

ostavit ću te ovdje da zajedno istrunete." Pljunuo je glasno na tlo.

Nježne riječi njegova suputnika nisu mogle poboljšati njegove jahačke sposobnosti. A i nije bila njegova krivnja. Kako su zalazili sve dublje u šumu, tako je teren postajao sve grublji. Kamenje je izlazilo iz crnoga tla i predstavljalo bi izazov čak i za ljudske noge. A bivalo je sve mračnije.

Mer Paaorē se zaista nadao da će se konj moći nositi s otežanim uvjetima jer uopće nije sumnjao da bi čovjek koji mu je navodno dodijeljen kao čuvar i vodič, a koji inzistira da ga se zove Kolačić, bez razmišljanja obistinio svoju prijetnju.

Kolačić je bolje navigirao svojim konjem kroz zamke na tlu, ali on je i imao više iskustva s tim stvarima.

Nije to bilo kamenje. Shvatio je to kad je počeo primjećivati artefakte uz stazu. Cestu. To je nesumnjivo nekada bila cesta. Kameni gnomi, prikazi stvorenja iz noćnih mora, kamene table s nerazpoznatljivim urezima, maleni obeliski svih oblika, veličina, namjena kojih se danas nijedan živući um više ne sjeća. Bilo je tu i cijelih oltara. Priroda je te ljudske tvorevine uzela pod svoje, na njima su svakojake biljke i najraznovrsnija gamad našli svoj komadić površine za preživljavanje.

Komarac ga je ugrizao za vrat. Dobro ga je opalio šakom.

Zaboravljeni jezici, razjapljena usta puna oštih zubiju, nepoznate geometrije i zapisi položaja zvijezda, sve to je pratilo nekada, u davninama, ljude koje su koristili ovu cestu od koje su danas ostale uglavnom rupe i pokoji ostatak kolnika koji su ovo područje uredno održavali jedva prohodnim.

Nisu to bili artefakti jedne civilizacije, već nekoliko njih, bio je siguran u to. Sezali su zasigurno daleko prije Deprivacije, u Prvo razdoblje Launnsaraga. Početak Prijelaza.

Bilo je to razdoblje koje si niti jedno ljudsko biće danas ne može predočiti. U to su doba nevjerovatnim tempom, gotovo eksplozivno nicali fantastične, veličanstvene, napredne civilizacije koje su stekle do dana današnjeg nedostignuto znanje i mudrost koji su nestali zajedno s njima. A te civilizacije nestale su još brže nego su nastale. Preko noći.

Nitko ne zna kako je to moglo biti moguće. Mera Paaorēa to i nije odveć interesiralo. Zapravo uopće. Ono što ga jest interesiralo je zašto te civilizacije, kada su već morale nestati, nisu počistile za sobom na odlasku, nego su ostavile ovaj oduran krš kroz koji *on* mora voditi svoga konja bez da mu polomi noge.

A mer Paaorē nikada nije volio jahati konje.

Konjem je krenuo lijevom stranom drevne ceste jer je primjetio da tu nema velikih gromada.

Ponovno ga je ugrizao komarac. Nije ni primjetio. Počeo se radije po bedru s nadom da će to donijeti olakšanje donjoj polovici njegova tijela. Nije.

Morat će uskoro riskirati i predložiti Kolačiću da malo predahnu. Jer još dugo ovako neće izdržati.

Kretali su se dalje stazom, napredujući sve dublje i dublje u Okru, u smjeru Ebzaharii doline. Kako su se udaljavali od svega ljudskoga, nevinost tin'jau

stabala zamijenila je nakaradnost ačur stabala. Ljudi znaju često reći kako su sva stabla ista. Barem neuki ljudi. No koliko god netko bio neuk, a mer Paorè je bio neuk do gotovo vulgarnih razmjera, takvo nešto neće reći za ačur stabla. Nisu postojala dva istoga oblika.

Kada ih čovjek vidi, prvo poželi vidjeti nešto drugo. Tada, ako ih unatoč svojim željama mora ponovno vidjeti, dobiva asocijaciju na one deformirane ljudske i životinjske fetuse koji se izlažu u prljavim staklenkama pod šatorima putujućih paracirkusanata koji sablažnjivanjem svoje malobrojne, a nerijetko i od natpolicije progonjene publike žele odvratiti pažnju od činjenice da se njihova zabavnost zadržava čvrsto u okvirima nedostatka bilo kakve zabavnosti, a time opet žele odvratiti pažnju od činjenice da su to ljudi koji zbog svoje odbojnosti najčešće – uz iznimku one male manjine koja mora samo trpjeti prijeke poglede narogušenih vjeverica kojima otpada krzno – nalijeću na bodeže koji se sasvim slučajno nađu u rukama nevinih prolaznika koji ništa ne slute. U mračnim uličicama, naravno.

Neke podsjećaju na nadrealne slike golookih umjetnika koji vole živjeti svoje noćne more i dijeliti ih s drugima.

Noćne more. Ti umjetnici očito nikada nisu prošli ovdje. Ili jesu?

Ačur stabla su djelovala poput skulptura od mesa. Mrtvog mesa. Mrtvog sivog mesa, prožetog crvenim krvnim žilama. Uvija se u svim mogućim oblicima, u svim mogućim pravcima. Imala su nabore, udubljena, pore, kraste, čak i bodlje. Lišće im je bilo grimizno. Uvijek grimizno.

Još mu je nekakav insekt sletio na nos. Trzajem glave ga je otjerao.

Kako se kretao, svjetlost i sjene su se poigravali na tim životinjskim strukturama ačur stabala. Dobivao je dojam da se mišići stežu, kapilare šire, da drveće pulsira. Diše. No znao je da je to samo varka. Kora ačur drveća je nešto najtvrdje na što čovjek uopće može naići. Običnom sjekirom ili pilom ne možeš kroz nju. To je otprilike sve što je znao o ačur drveću.

Više i nije želio znati. To je bila samo jedna od mnogih čudnovatosti nastalih nakon Deprivacije.

Svijet se na naglo zatamnio. Sjena je pala na putnike, samo na sekundu. Kada su mer i Kolačić digli poglede, vidjeli su samo prazno nebo izrezuckano krošnjama drveća. Mer je osjetio kako mu se stiće grudni koš. Dah mu je zastao. Odjednom mu je bilo jako hladno.

"Što je to bilo?" vikne Kolačiću.

"A što ti ja znam!" reče ljutito, ne osvrćući se.

"Ali bilo je veliko! Sjena je-"

"Glupi *s'tryatahu*, ako ćeš skakati na svaku sjenku, onda ti je bolje da se vratiš u svoju palaču i ližeš si rane na dupetu. Okra je prepuna svakakvih beštijetina. Ništa čudno..."

Kolačić jedva da je okrenuo glavu prema njemu dok je govorio. Iako ga je pokušao prikriti ljutnjom, mer je bio siguran kako je osjetio strah u Kolačićevu glasu. Što god to bilo što ih je preletjelo, učinilo ga je nervoznim.

To je mera još više preplašilo. Ako se ljudskara poput Kolačića dade uznemiriti, kako bi se, dovraga, on trebao postaviti?

Ako je sada zaista bio izbačen iz takta, možda bi ovo bio dobar trenutak da mu predloži maleni predah. S druge strane, ovo je možda najgori mogući trenutak. Nije bio dovoljno upoznat s Kolačićevim psihičkim ustrojem da bi mogao procijeniti kada je povoljan trenutak predlagati mu nešto, bilo što, iako nije bio siguran ni posjeduje li on uopće psihički ustroj. Barem s jednog ljudskog gledišta.

Morat će se odvažiti. Dojahao mu je sa strane i krenuo govoriti kada se Kolačić naglo okrene prema njemu.

"Ovdje ćemo stati, *s'tryatahu*. Konji trebaju predah. Još je velik komad puta pred nama. Što tako bleneš u mene? Lijep sam ti, kurvišu?"

Mer Paaorë se nije uopće više obazirao na njegove uvrede. Bio je presretan što će napokon moći udijeliti malo milosti svome, u to uopće nije sumnjao, uništenom tijelu.

"E, tamo ćemo se skloniti sa staze," reče pokazujući prstom malu čistinu s lijeve strane ceste bez drveća i s pokojim grmom.

Kad je napokon sjahao, mer Paaorë je napokon shvatio kolika je zapravo bol u njegovu tijelu. Jedva je uspio skupiti noge. Kosti su mu krc kale dok je pokušavao uspostaviti nešto slično ljudskome držanju, a mogao se zakleti da je čuo namještanje vlatitih crijeva u utrobi. Ispuštao je jecaje olakšanja, iako je sada bio prilično siguran kako bi bilo bolje da uopće nije sjahao. S vremenom bi mu tijelo obamrlo i više ništa ne bi osjećao.

A sada... Sada je osjećao sve.

"Što je, *s'tryatahu*? Navikli smo putovati u nosiljci? Ako želiš, mogu ti nogu svezati za svog konja i vući te ostatak puta, ha, ha! Tvoj se konj onda neće morati toliko mučiti." Smijao se i dok je otpio iz svoje polote pa mu je voda curila niz bradu i obraze.

Meru je već bio pun nos njegovih uvreda. Više nisu bile toliko uvredljive koliko naporne i neoriginalne. "Predobri ste, gospodine. No držat ću se konja. Ali kad ste to već spomenuli, navikao sam putovati T-kapsulom. To je puno brže i mnogo manje *smrdljivo*." Na ovo se Kolačić ukočio i zamrznuo svoj pogled na meru, no ovaj je nastavio. "Svatko iole civiliziran koristi takav način prijevoza s vremena na vrijeme."

Kolačić nije odgovarao, nego ga je samo mrko gledao s otvorenom polotom još u ruci. Mer se uplašio da možda nije pretjerao. Sukob s ovakvom mrcinom imao bi vrlo izvjestan kraj.

"To je za gradske pizdeke," reče napokon. "Ali ako baš želite, Vaše Gospodstvo može slobodno nastaviti put u svojoj kapsulici ili kako već zovete toga vraga. Naravno, ako naiđe koja." Osvrtao se afektivno oko sebe. "Ne vidim ni jednu. Možda im nije sezona. Izgleda da ćeš morati jahati sa mnom, civilizirani *s'tryatahu*." Posprdnno se hihotao pa onda otpio još malo iz svoje polote, okrenuvši meru leđa.

Mer Paaorë je ožednio gledajući ga pa je i sam posegnuo za svojom polotom

koja je visjela sa bisaga, odmah do jedne od dvije vreća koje su bile pune zlatnih ognara. Otvorio ju je i prinio ustima.

Voda koja mu je potekla niz grlo bila je poput melema i gotovo se zadavio njome kada je začuo glasni šum iz blizine i zvuk Kolačićeva mača kako izlazi iz korica koji je uslijedio gotovo trenutno.

U djeliću sekunde u Kolačićevim rukama našli su se striglar i divovski mač. Njegov je čuvar istrčao ispred mera i prema izvoru šuma dok se ovaj još borio s vodom koja je ušla na krivi ulaz.

"Što je to bilo?" upita preplašeni mer.

"Kuš!" odbrusi mu Kolačić kroz zube.

Držeći striglar uperen prema naprijed, s prstom čvrsto na okidaču, spreman svakome neprijatelju raznijeti meso s kostiju, oprezno se prišuljavao. Kretao se oprezno, a mer iza njega još opreznije. Toliko oprezno da se uopće nije micao. Primjetio je ono što je Kolačić zasigurno spazio prije njega.

Netko je tamo bio. Među drvećem. I čini se da se nije ni pokušavao sakriti.

Kolačić je već toliko bio prekriven deblima stabala da ga je jedva nazirao. Mer se odjednom osjeti vrlo izloženim. Koliko god neugodan njegov pratitelj bio, morao je priznati da mu je davao osjećaj sigurnosti. Krenuo je polako njegovim stopama kako bi bolje vidio što se događa. Možda mu može pružiti potporu u slučaju izbijanja borbe.

Nisam ratnik, ali nisam ni bespomoćan.

Gromki Kolačićev glas ga prene. "Možeš dopuzati ovamo, kukavni *s'tryatahu!* To su samo nekakvi isušeni prljavci."

Mer Paaorë ubrza korak i stigne do mjesta gdje je stajao Kolačić. Tamo ugleda u malome prostoru između uvijajućih stabala tri muškarca koji su sjedili na tlu, okružujući nekakvu okruglu kamenu ploču koja je bila duboko ukopana u tlu. Ploča se širila u koncentričnim krugovima, a u svakom pojasu bili su nanizane inkrustacije, pisao njemu nepoznato. U središnjem krugu bio je urezan besmislen, iako užasno kompleksan geometrijski lik. Barem mu je tako djelovalo u ovom polumraku pred zalaz Sunca.

Muškarci su bili stari. Vrlo stari. Imali su duge, sjede kose koje su djelovale poput slame. Nisu bile potpuno bijele. Jedan od njih imao je glatko tjeme pa mu je mogao vidjeti lice bolje nego ostaloj dvojici, iako je i on sjedio pogrbljen pred pločom.

Lica su im izgledala izmučeno. A tijela još više. Možda su bili mlađi nego što su izgledali. Imali su na sebi samo istrošene široke hlače od pralana obavijene cijelom dužinom kožnim remenjem. Tijela koja su razotkrivali bila su ispijena, naborana i prepuna ožiljaka, ali unatoč tome najupečatljivije na njima bila je njihova žilavost. Poput kore drveta koje može odolijevati svim izazovima. Ovi su očito također mogli odolijevati neprijateljskim uvjetima jer kako bi inače mogli sjediti na ovoj hladnoći, a da se ne smrznou na smrt.

Iako nisu odavali previše živosti.

Na koži je primjetio i nešto što bi mogle biti tetovaže, ali bile su toliko sitne i

razbacane da je puno vjerojatnije da su to još nekakve rane. Ne bi se čudio da su si ih, uključujući i ove ožiljke, sami nanijeli.

Ti fanatici si to vole raditi. Štovatelji prirode ili što već. Nije očekivao da naići na takvo nešto ovdje. *Ovo mjesto nije namijenjeno ljudima.*

"Tražite nešto, gosparu?" prozbori onaj s čelom tihim, ali snažnim glasom.

"Molim?"

"Što tražite?" Okrene se prema njemu. Oči su mu bile blijede. Prazne. Gotovo kao da nije imao zjenice. Zar je slijep? Ali zuri ravno u njega.

"Ne tražim ništa," reče ljutito mer Paaorë, uznemiran pojavom ove spodobе.

"Lažete," reče glasom poput lahora.

"Što?!"

"Da... Da, vi često lažete."

"Znaš li ti s kime razgovaraš?"

"Očito zna," ubaci se Kolačić, "pa zar ne vidiš da te poznaje, gnoju tupavi?" Tada se stane slatko smijati jer, kao što je to njegov običaj, sebe smatra neodoljivo duhovitim.

U meru je kipio bijes. Već mu je bilo previše stalno slušati Kolačićeve psovke i dobacivanja, ali da ga sada ponižava otvoreno pred nekakvim obraštenim klošarima? Želio je nekako izraziti svoj bijes, ali nije znao kako. Potući se s Kolačićem nije dolazilo u obzir, a napad na ove starceke ne bi bio baš nekakav podvig koji bi ušao u anale junačkih djela.

Kolačić se konačno prestao smijati. "He, he, dobro, dosta šale. Da ih ubijem?"

"Molim?!"

"Da ih ubijem? Vidjeli su nas, a rečeno mi je..." On napravi gestu jednim od svojih bodeža, ali ako je to trebalo nešto značiti, mer to nije uspio shvatiti.

"Nisu nas vidjeli. Mislim da su slijepi."

Na licu starca koji mu se obratio pojavi se smiješak. Neznatan, ali dovoljan da se mer čitav naježi.

"Da? A da ih svejedno ubijem? Dobro bi mi došla vježba."

Mer zaista nije znao kako odgovoriti na takvo pitanje. Rekreativno ubijanje nije mu bio stran pojam, ali to nije bilo ni nešto što je osobno iskusio. Bio je tu, naravno, onaj nemili događaj iz njegove mladosti s rođakinjom Roralom i njenom odvratnom sluzavom životinjom za koju je tvrdila da je pas, iako je ta stvar s psom imala veze koliko i epidemija kuge s Ev-Navalovom najnovijom poemom, *Ovoga puta bez poveza, draga*. Ipak, taj se incident ne računa.

"Možda bi bilo dobro da pripazite na konje... ovaj..." priopći mu mer oprezno.

Kolačić mu se unese u lice. "A, je li? Baš dobro što imam jednog tako velikog stratega uz sebe! Prljavi *s'tryatahu*," dobaci mu još dok se zaputio prema njihovim konjima, ali ne prije nego što je pljunuo u smjeru trojice staraca na tlu.

"Lažete dobro, gosparu," obrati mu se ponovno pročelavi starac.

Mer ga probode pogledom. Stari mu je već stvarno išao na živce. "Zašto? Zar niste slijepi?"

"Svi su ljudi slijepi, gosparu."

Mer Paaorë zakoluta očima. I u ovoj divljini uspio je naletjeti na luđaka koji oko sebe sipa dubokoumne filozofske misli. A tada shvati da još uvijek u ruci drži polotu. Bio je grubo prekinut kada je pokušao utaziiti žed. Ovoga je puta dobro potegnulo. Godila mu je svježja voda, iako je malo teže gutao. Dosadašnji napori nisu poštjednili nijedan dio njegova tijela, kako je i sumnjao.

Kada je zatvorio polotu, ugledao je starca kako ukočeno drži svoj mrtvački pogled na njemu. Ostala se dvojica do sada nisu pomakla ni cincuu.

"Koga vruga buljiš? Zar niste zauzeti štovanjem prljavštine na toj vašoj... što već jest?"

"Mi ne štujemo, gosparu. Mi *slušamo*."

"Aha. A što to slušate?"

"Ono što ne želimo čuti."

Mer očajno uzdahne. S ovakvima ne možeš nikada pobjediti. "Možete li biti malo konkretniji? Koga vruga uopće radite ovdje? Ne provodite valjda svoje dane ovako?"

"Slušanjem ukazujemo poštovanje. Ono što ljudi obično čuju jest jeka njihovih strahova. Grade utvrde u svojim srcima i hvale se visinom njihovih zidina. Misle da će, ako okamene svoje duše, dignu svoj glas i naoštne svoj mač, pobijediti tamu koja zjapi pod njima poput hladnog oceana koji, kao i sve u prirodi, na prašta i ne tuguje. Misle da mogu pobijediti *istinu*."

"Uh... A što je istina, starče?"

"Istina? Istina je da pobjede nema. Nemoguća je. Istina je da su naši najgori strahovi... potpuno... utemeljeni."

"Aha..." procijedi mer koji primjeti kako mu se grlo osušilo, iako je tren prije pio vodu.

"Samo u potpunoj skrušenosti pred prirodom možemo naći utočište od demona. Samo potpuna predaja daje nam istinsku slobodu i istinsku moć da budemo... ljudi." Okrene se prema svojoj ploči na tlu i prijede prstom preko teksta ispisanog u drugom pojasu od središnjeg simbola. "*Zasllanuðar yeh ir kyoge ðel wggesa obo'Irrwaeqar kyoge*". Kada tama konzumira pokornog, svjetlost se raða, a nada slijedi."

"Hm, da... vrlo originalna filozofija, ali-"

"Vi nosite svoje strahove sa sobom. Ovdje. A time uskraćujete ovom mjestu poštovanje koje zasluđuje. To ne može proći bez posljedica, gosparu."

"Je li to prijetnja, starče?"

"Prijetnja? Je li izlazak Sunca prijetnja? Je li Ašámuva na nebu prijetnja? Ono što uvjetuje prirodu nije prijetnja. Samo čovjek slaba uma to ne shvaća."

"Je li tako? Bolje da vas ja ostavim prije nego mi dođe ipak pustiti svog kolegu da vam odere kožu." Okrene se od njih i zaputi prema Kolačiću.

"Karthátomasuri to neće trpjeti. Njihov dom je nepovrediv. Slijedit će svoje instinkte. Nepogrešivo."

Mer se naglo okrene natrag prema starcu. Jeza ga prođe. "Što si rekao? Ovo nije teritorij karthátomasura. To je mnogo sjevernije. Nikad-"

"Cijela Okra je teritorij karthatomasura. Cijela Nesska. Oni ne zalaze u ovo područje jer poštuju ono što ovo mjesto predstavlja. Štuju duh prošlosti, ono što je prethodilo, i ono što će iz toga uslijediti." Stavio je ruku na ploču kao da miluje mačku. "Znakove možete vidjeti posvuda. Ono što su Drevni upisali svojim dušama u tlo bezvremeno je i njegova snaga ne jenjava. Karthatomasuri osjećaju duboko strahopoštovanje pred tom snagom koja čeka buđenje. I ne praštaju onima koji to *ne* čine."

Stari je zaista sišao s uma. Otkad gamad štuje bilo što? "Zanimljivo, ali sad si rekao da karthatomasuri ne obilaze ovo područje. Kako će nas onda kazniti? Zar će prekršiti svoje pravilo? Proturiječiš sam sebi, starke!jo." Mer Paaorë ni sam nije vjerovao da se upušta u besmislenu raspravu s nekakvim luđakom. Ovakvo laprdanje nije morao slušati još od dana kada se napozvan ušuljavao na bankete radi besplatne hrane i očijukanja s djevojkama koje su bile ili previsoko ili prenisko na razgranatom stablu ple menitaških linija da bi ih mogao oženiti, a ceh je morao platiti pomnim praćenjem košmarnih predavanja majki tih istih djevojaka o destilaciji njihovih nokata i utjecaju koji to ima na tapiserije u njihovim kućama koje muževi uporno odbijaju promijeniti. A li sada ga je već toliko uzrujao...

"Oni su vjerni svojim instinktima," reče starac i stavi se u položaj u kojem je bio u kakvom ga je na početku našao. "Uvijek postoji način," doda još. Tiho.

"Što to znači?"

Starac je šutio.

"Ne ignoriraj me, starče, nećeš sa mnom razgovarati kao s budalom, a onda mudro šutjeti! Odgovori mi!!"

Ništa.

Mer Paaorë odmahne rukom i napokon krene, odlučan više se ne osvrtni. Toliko se već uzrujao da je bio siguran da je već crven u licu. Tako mu i treba kad ulazi u rasprave s olinjalim senilcima. Senilcem. Ona su dvojica možda čak bila mrtva. *Ali kad je smrt došla, možda nisu primjetili promjenu, he, he, he*, našali se u sebi zlobno.

Kad je došao do Kolačića, ovaj je već bio na svome konju, spreman za polazak. Njegov konj je za to vrijeme brstio nekakav ružni tamni grm s crvenim točkicama. Odvukao ga je od njegove gozbe i s mukom se popeo na beštiju. "Zašto si ga pustio jesti to grmlje? Čuo sam da ovdje ima mnogo otrovne vegetacije."

"Brini se sam za svog konja, *s'tryatahu*. Ali ako je grm bio otrovan, onda ćeš to ubrzo saznati, zar ne?" Počne se zdušno smijati.

Mer je tmurno jahao za njim. Nije imao pojma da su plaćenici tako užasno duhoviti.

"Što si se tamo derao? One okamine su te razljutile? Da nisi možda ubio kojega, ha?"

"Čemu? Besmislena blebetanja luđaka."

Iss'xu je promatrao dvojicu konjanika kako bezbrižno idu svojim putem. Već

dugo živi u Svijetu, ali nikada se ne može prestati čuditi ljudskoj gluposti. Zašto ljudska bića toliko ustraju na vlastitoj propasti? Zar ne streme ničemu drugome osim lažno me potvrđivanju svojih lažnih iluzija? Laž im je u krvi. Navikli su se na nju kao što su se navili na udisanje zraka. Koje li b ijedne egzistencije.

Upozorio ih je. Barem je pokušao.

Onaj muškarac njegovana lica kojeg je onaj naprasiti Dolorac nazvao *s'tryatahom* došao je jako blizu da ga sluša. Da ga čuje.

Ali on je impregniran strahovima. Strah mu priječi vidjeti ono što mu je jasno pred očima. Kakav to strah mora biti! Doslovce smrdi na njega. Nanjušit će ga nadaleko. I gostiti se njime.

O da, njegova bol bit će znatna.

Reci riječi.

Stigao je!

Kako me dočekujete?

"Jedino kako možemo. Jedino kako znamo."

Što ste naučili?

"Ništa. Tko smo mi da spoznajemo?"

Reci riječi.

"*Zasllanuöar yeh ir kyoge ëel wggesa obo'lrrwaeqar kyoge'*. Kada tama konzumira pokornog, svjetlost se rađa, a nada slijedi."

Jesi li spreman?

"Koliko spreman mogu biti, gosparu."

Jesu li oni spremni?

Iss'xu pogleda Z'snüa i Kr'qa. Nikada nije vjerovao da će doći ovako daleko. A još manje da će to učiniti svi zajedno. "Gotovo."

Je li to ponos?

"Nikako, gosparu."

Gdje ste?

"S vama."

Tko će trpjet?

"Vjekovi."

Što će uslijedit?

"Tama."

Gdje je tama?

"Iza nas!"

Tko je Čovjek?

"Onaj koji stremi. Onaj koji b ježi."

Jesi li ti Čovjek?

"Ne!"

Tko sam ja?

"Nitko. Glasnik. Tama."

Gdje sam ja?

"S nama."

Da.

Počeo je odmah s Z'snüom. Ovaj se držao zaista dostojanstveno. Bio je ponosan na njega. Čak i pomalo zavidan. No ne smije imati takve osjećaje. Ne u ovome trenutku. Krv je počela natapati tlo. Nešto je moralo pobjeći, to je neizbježno.

Već je krenuo na Kr'qa. Išlo je brzo. Brže nego što je očekivao. Uistinu impresivno. Ono što je čekao cijeloga života odvijalo se u ovome trenutku. A on je imao čast vidjeti to vlastitim očima – i poniženje biti posljednji.

Iss'xu osjeti istinsku sreću kako mu buja u grudima. Po prvi put u životu došlo mu je da zaplače.

Ali nije.

Šteta što onaj napuhanko i njegov ubojica nisu imali još mrvicu strpljenja i ostali ovdje. Mogli su svjedočiti nečemu što će kroz eone koji slijede doživjeti samo šačica živih bića.

No čast je to koju ne zaslužuju. Ne takvi.

Ne bi oni ni znali cijeniti što se događa ovdje. U ovome trenutku. Dah mu je zastao. Za nekoliko sekundi bit će njegov red. Za nekoliko sekundi nastupit će vrhunac. Apetit ovoga bića bit će zadovoljen, a on... On će biti predan.

Konzu miran.

Začudo, po mraku se nekako lakše jahalo. Ako se zanemarila tjeskoba zbog zjapeće tame sa svake strane staze i povremeni neznatni šum od kojeg se meru Paaořeü svaki put želudac stisnuo u grudu. Lakše je bilo jahati jer je bilo manje izgleda za spoticanje konja. One kamenčuge, ostaci zaboravljene ceste, ovdje su se pojavljivali samo u tragovima. No tlo je bilo nekako drugačije. Mer tome uopće ne bi pridavao pažnju, ali njegov je konj pokazivao očitu nelagodu zbog toga. Kolačičev također. Zemlja je ovdje bila meka, ali nekako zrnata. Koliko je mogao raspoznati.

Ašámuva, Kmjí Mjesec bio je visoko na nebu, sjao punim sjajem. Sreća, jer inače ne bi vidjeli ni prst pred sobom. Ovako je staza bila prepoznatljiva, barem u svojim osnovnim linijama. Ipak, čudno je gledati Ašámuvu ovako, po noći. Ne sjeća se kada ga je posljednji put tako gledao, ako uopće. Noć ne pripada ljudskome rodu.

Konj ponovno napravi njemi trzaj u znak negodovanja zbog nepoznatog i nadasve sablasnog ambijenta u koji je bačen bez pitanja. Mer ga pogladi lagano po vratu kako bi se smirio i po prvi put od kada su se sreli, suosjećao je s jednom živinom.

Ponovno šum.

Mer je skočio u svome sedlu. Čitava koža mu se naježila i strava mu se popela po kičmi poput horde ljutih igala. Ukočio se gledavši u smjeru iz kojeg mu se činilo da je došao zvuk. Nije mogao biti siguran. Nije bilo glasno. Držeći glavu još uvijek u istom položaju, nespretno je rukom tražio svoje oružje. Napipavao je, ali nije ga mogao naći.

Od toga je počeo još više paničariti. Sada je uključio i oči u potragu. Kako ga je mogao smjestiti tako da ga ne može naći? Da su ga, primjerice, sada napali, imao bi vjerojatno najviše sekundu za djelovanje. Na Kolačića se nije smio previše oslanjati. Nije mogao znati bi li plaćenik priskočio i njemu u pomoć ili bi spašavao isključivo svoju kožu. Znao je za što je plaćen, ali to je bila velika razlika od onoga što će zaista učiniti.

Pronašao ga je. Ali je predugo trajalo. Sljedeći put mora imati na umu gdje drži oružje kako bi mogao brzo reagirati. No to je značilo da bi u trenutku kada nastupi opasnost morao biti sposoban razmišljati u stanju duboke i kronično uznapredovale panike, a za to je jedva bio sposoban i pod normalnim okolnostima.

Kolačić je također reagirao na zvukove. Doduše, ne tako nervozno poput mera Paorëa. Nije se čak ni postavio da dohvati neko oružje iz svoga bogatog pokretnog arsenala. To je meru na jedan iracionalan način davalo utjehu. Ako ovaj ubojica smatra da nema opasnosti, onda je vjerojatno i nema. Samo što nije bio siguran zna li Kolačić dobro procijeniti situaciju. Je li djelovao, odnosno susprezao se od djelovanja na temelju iskustva ili čiste arogancije?

Zapravo su ti šumovi najvjerojatnije bili padanje lišća i kretanje sizomiša kroz travu. Problem s tim šumovima bio je što su bili tako rijetki. Kada si je mer prije polaska na svoju misiju predočavao suludo lutanje šumom usred mračne noći, zamislio si je huktanje sova, kricanje raznoraznih nepoznatih zvijeri, kvrckanje, šištanje, meškoljenje, cicanje i zavijanje.

Ali ništa. Šumom je vladala grobna tišina. Muk. Čak ni vjetar nije povremeno uznemirio krošnje stabala. Kao da nije bilo ničeg živog u Okri.

Naslušao se svakakvih priča o ovoj šumi, poput onih kako je to zapravo grobnica divovskoga bića iz davnina koje ne voli kada netko prekida njegovu mrtvoću ili kako u njoj živi narod sablasti koji kultivira cijelo ovo područje u skladu s nekakvim onostranim urbanističkim planom. Bilo je tu i apsurdnih priča, poput one o djevojčici koja je u trenutku Deprivacije progutala svoju jahaču šalicu pa je zbog silne tuge kao rezultata toga čina lila suze koje su napojile ravnice na kojoj od tada smiju rasti samo stvari koje čine ljude tužnima ili ih, u najmanju ruku, duboko deprimiraju. I možda pokoja paprat. Bila je tu i priča kako je Okra mjesto velikih opasnosti i neprirodnih pojava s kojima se nositi mogu samo karthatomasuri, nikako čovjek.

Potonja je priča bila poprilično neodređena, ali vjerojatno je zbog toga bila i toliko točna.

Ipak, u ovome trenutku sve te priče nisu mu bile od velike koristi. Mer Paorë je u tome trenutku zaključio kako bi među narod trebalo biti dopušteno plasirati samo one legende s razumnom količinom provjerenih, praktičnih informacija i možda čak uputstvima koja se mogu brzo primijeniti na licu mjesta.

"Što je, *s'tryatahu*? Nešto smo nervozni, ha? Nadajmo se da neće naići koja krtica. Ne želim da ti zataji srce ovako blizu cilja." Smijao se sebi u bradu.

"Jako smiješno," odvrati mu mer, "hoćete li u borbi napadati svojim oružjem ili

ćete neprijatelja jednostavno na brzinu zatući svojom jezičinom?" Morao mu je vratiti milo za drago. Već mu se popeo na vrh glave.

Kolačić naglo okrene svoga konja prema meru. "Što bi to trebalo značiti, pseto?! Želiš možda vidjeti moje ratničke vještine? Malu demonstraciju, ha? Vjeruj mi, neću prozboriti ni riječ. A nećeš ni ti." Sada mu je na svome konju bio udaljen pola metra. Preblizu.

"Hm... da... siguran sam da biste protivnika poput mene lako pobijedili, ali ako je to vrhunac vašeg borilačkog umijeća, bojim se da će vaš ugled vrhunskog plaćenika biti kratkoga daha."

"Što je sad to? Udar na moju čast?" Na trenutak je umuknuo i mer je gledao njegov kameni izraz lica koje je bilo tek napola vidljivo samo zahvaljujući mjesecini. "Ugled?" napokon ponovno progovori. "Ti ništa ne shvaćaš, zar ne, glupi *s'tryatahu*?"

Nije ni vidio kretanje njegove ruke. Samo mu se odjednom vrat našao u željeznom stisku, a zrak je jedva pronalazio svoj put uz piskutavo cviljenje. Kolačićeva šaka bila je nevjerojatno snažna. Mer ju je svojim rukama pokušavao ukloniti sa svoga vrata, ali to je bilo isto kao i kad bi pokušao njima smrviti kamen.

"Čast? Ugled? Time se valjda razbacujete vi plemićki gmizavci. Ali ovdje... u divljini... time si možeš obrisati dupe. Ja ubijam da bih ubio. Bolesnike, žene, djecu, naoružane stražare, s leđa, na spavanju, dok buše svoje kurve. Ubijam kako je god potrebno i koga je god potrebno ako ja imam od toga koristi. Ako je onaj drugi mrtav, a ja živ i možda još k tome s par novčića u ruci, boli me dupe što netko misli o mome umijeću i kako sam trebao ubiti. Jer krajnji rezultat je uvijek isti. A taj rezultat je moje preživljavanje. To je moja jedina čast i druga mi ne treba. A tebe neću ubiti jer mi trenutno više vrijediš živ. Trenutno. Kada tvoje preživljavanje više ne bude bitno za moje, tada ću moći bez oklijevanja izrezati tvoje bubrege i prodati ih na crnome tržištu. Je li to jasno?"

Mer je bio bez riječi, poglavito jer je jedva disao kroz Kolačićev stisak.

"Jasno?!" Protresao mu je glavu u svojoj šaci.

"Jasno," uspije iscijediti bespomoćni mer.

"Dobro, a sad ćemo se ovdje ulogoriti. Tu," reče mahnuvši rukom prema stablu čiji je vrh groteskno bio uvijen prema tlu i koje je sa svojom bogatom krošnjom djelovalo je poput nekog pogrbljenog starca koji vuče svoju dugu kosu po tlu. "Tu ćemo imati dobar zaklon."

Mer Paaorë nije želio ulaziti u raspravu o tome zašto se moraju odmarati kada su već tako blizu, pogotovo sada nakon što je Kolačić maknuo ruku s njegova vrata, dajući mu time priliku uživati u običnome zraku kao nikada do sada u životu.

Sjahali su sa svojih konja i povelili ih pod okrilje ačur stabla. Mjesecine je nestalo i bili su u potpunom mraku. Ačur stablo potpuno ih je sakrilo od okolnoga svijeta. A tada se žuta svjetlost pojavi. Kolačić je upalio bak-krabur, ali tek ga je neznatno raspirio. Svjetlosti je bilo tek toliko da mogu vidjeti ispred sebe. Stavio

je bak-krabur na tlo, a onda sa svoga konja odvezao ležaljku od trilige i razmotao ju na tlu. Tada je nešto izvadio iz torbe koja je visjela s konja i otrgnuo to zubima. Sušeno meso, valjda.

"Ako imaš što za jesti, *s'tryatahu*, onda jedi. Poslije ćemo odpavati sat-dva."

Mer Paaorë je u tišini uzeo svoju deku koju je kupio na onoj odvratnoj postaji, a onda pogledao što ima za jesti. Imao je također samo sušeno meso. Kockice svinjetine i pločice piletine. Izbor je bio težak, ali odlučio se za pločice. Sjeo je na svoju deku na tlu nasuprot Kolačiću i počeo jesti. Bak-krabur na tako niskoj postavi uopće nije grijao. Blaga svjetlost koju je zračio jedva je sezala do "zidova" njihova privremena utočišta. Zaklon je zaista bio dobar, morao je priznati. Imao je osjećaj da je u velikom šatoru. Kolačić je možda sadistički psihopat s neugodnim sklonostima, ali zato zna svoj posao.

Nakašljao se da privuče Kolačićevu pažnju. Ovaj ga kratko ošine pogledom i vrati pogled natrag na slabo tinjajući bak-krabur. "Ne bih nikako želio da ovo zvuči poput kritike, ali zanima me zašto smo se ulogorili ovdje ako s mo tako blizu Nambu. Još koji zarat i tamo s mo, zar ne?"

Kolačić ga nije gledao. "Preblizu s mo. Naš... tvoj dolazak je najavljen tek za tri sata."

Mer je bio zbunjen. "Da... i?"

"I... ti ne znaš kakvi su papupari. Paranoični gulikože. Ne vole kada netko kasni na dogovor s njima. Ali još manje vole kada netko *urani* na dogovor s njima. Da sada dođemo, zasuli bi nas sa sumnjičavim pitanjima i nijedan ih odgovor ne bi zadovoljio. Otkinuli bi nam glave tek toliko da budu sigurni da su... sigurni."

"Da, ali... To nema nikakvog smisla."

"Ma nemoj..."

"Hoću reći... zašto bi bili sumnjičavi na nekoga tko dolazi na dogovor ranije? Takvo nešto se obično smatra-"

"Kome ja govorim? Zidu? Zar nisi slušao što sam ti sada govorio, *s'tryatahu*? Misliš li da su to ljudi koje bi pozvao na svoje pizdolike čajanke? Zapravo, možda i bi. Jer su oni kao i ti – pseta. Imaju izrazito skućene nazore i njihovo je poimanje svijeta ograničeno na ono što trenutno vide. Naviknuti su da stvari budu onakve kakvima su ih oni zamislili. Ako nešto iskače iz obrasca, oni neće razmišljati zašto je to tako jer im uopće ne pada na pamet da bi nešto moglo biti drugačije od onoga što to po njihovom mišljenju jest. Svemir je za njih ono što su si oni zamislili, a oni su u njegovu središtu. To je još nešto po čemu su slični tvojoj plemićkoj bagri.

I zato si uzimaju za pravo ubiti bilo koga tko iskače iz njihovog malenog svijeta. Zbog toga i zbog svakakvih droga koje stalno žderu, snifaju i guraju si ih tko zna kamo."

"Ali zašto..." Mer je prigušio ostatak svoje misli. Nije ni znao što bi mislio o svemu ovome.

"Što zašto? Zašto tvoji nalogodavci posluju s takvim čoporom? Ne znam što tvoji aristokrati-stratezi točno ovdje rade, a prema tvojoj glupoj faci zaključujem

da ne znaš ni ti, ali očito im za to trebaju papapuri. Unatoč svojoj ograničenosti ili možda baš zbog nje, papapuri su idealna radna snaga. Znaju se postaviti prema ovoj divljini i znaju kako je ukrotiti. Koliko je to uopće moguće. Tako su i preživjeli tako dugo tako duboko u Okri. Navodno su tu domaći već stoljeće-dva. Nitko ne zna kako im to uspijeva. Preživjeti, mislim. Zna se samo da su im nožovi dovoljno sprženi da to uopće pokušavaju." Cinično se nasmijsao i stavio u usta posljednji komad mesa.

Mer Paaorë bio je zatečen Kolačićevim znanjem, ali misli su odjednom odlutale u potpuno drugome smjeru. "Kolačiću?"

Kolačić bijesno istisne zrak kroz zube. Očito se nadao da će mer biti miran neko vrijeme. "Što sad?"

"Onaj starac je rekao da-"

"Koji vražji starac?"

"Jedan od one trojice oko onoga oltara... znate..."

"Ah, one mumije."

"Tako je. Jedan od njih je rekao kako je cijela Okra teritorij karthatomasura. Je li moguće da je to točno jer..." Mer utihne nakon što Kolačićev pogled naglo postane leden. Čeljusti su mu se stisnule na spomen karthatomasura.

"Da je to točno, budaletino, misliš li da bih bio ovdje usred noći? Nitko ne ide ni blizu te gamadi. Nitko tko želi živjeti. A ja volim živjeti. Njihovo područje su Triotra, Dram-Hrataaga i još neki manji dijelovi. Nikako cijela Okra. Ovdje nisu viđeni već... nitko niti ne pamti. Druga priča je s gradovima, tamo znaju navratiti, ali ti to znaš bolje od mene, zar ne?"

"Da, ali ne bi li bilo-"

"Slušaj ti mene, ti iritantni *s'tryatahu*!! Plaćen sam otpratiti te do Nambua i natrag. To ću i učiniti. No neću slušati tvoje idiotske priče inspirirane razgovorom s nekakvim olinjalim senilcem. Ako te takve priče zabavljaju, možeš ih pričati na banketima svojim plemićkim sugovnarima. No što se mene tiče, nisam plaćen i ne moram slušati idiotsko blebetanje nekakvog nalickanog poludebila. Naše su teme za razgovor ovime do kraja putovanja iscrpljene. A sad ćemo leći i spavati. Predlažem to i tebi jer ćemo na povratku ubrzati tempo i vjerojatno nećemo imati mnogo prilika za spavanje. Ako ti se ne spava, onda samo leži. U svakom slučaju, ako prozboriš još jednu riječ, ja ću te uspavati drškom svoga mača, prljavo pseto!" Ugasio je bak-krabur i onda se samo još čulo kako se namješta na svojoj ležaljci.

Mer je sjedio u potpunoj tami, još pod utjecajem Kolačićevih riječi. Te riječi bile su snažne poput njegove šake. Trebalo je nekoliko trenutaka da shvati kako je svjetlost ugašena i kako bulji u crnilo.

U ruci mu je još bila mesna pločica. Nije ju stigao pojesti, bio je zauzet. Konverzacijom. Na brzinu ju je pojeo i legao što je tiše mogao. Kolačić je već spavao. Čuo je duboko disanje. Nevjerojatno. A još prije nekoliko sekunda kipio je od bijesa.

Konji su vjerojatno također zaspali. Uglavnom, nije ih čuo. Doduše, ti se konji nisu ni za cijeloga putovanja nijednom oglasili. Tiha pasmina, valjda.

Njegova se deka pokazala kao slaba zamjena za krevet. Najudobnije mu je bilo ležeti na leđima. Brzo je morao ustanoviti da je takva vrsta ležanja tek ublažena inačica jahanja. Već su ga boljele lopatice, kičma, rebra, a i počeo mu se u nožnim prstima javljati osjećaj koji mu je dosad bio nepoznat, ali koji nije obećavao ništa dobro, barem ne što se njegovih nožnih prstiju ticalo.

Ležanje na leđima očito je osuđeno na neuspjeh. Pokušao se namjestiti na bok.

Pitao se zašto se Kolačić toliko uzrujao kada je spomenuo karthatomasure. Bio je još bjesniji nego kada mu je kritizirao umješnost u borbi. S druge strane, sam spomen karthatomasure budi u ljudima najveće strahove. Ono duboko zakopano u njima, što susreću samo u noćnim morama. Da, oni su poput noćne more. A taj ugled sasvim je opravdan. Nije mu bilo poznato postoji li netko tko je imao bliski susret s tim vragovima koji nije uključivao standardni deset cinci debeli čelični zid između njih, a da je to preživio ili barem poživio dovoljno dugo da prozbori koju riječ o tome prije nego što ga je liječnik ili iridij-liječnik odbio liječiti jer ne voli dirati osobe koje su ranjene, bolesne ili bilo što drugo što bi ih odvratilo od investiranja u industriju potapanja kvaki za nehendikeperane papkare.

Možda je Kolačić bio jedan od tih rijetkih. Je li se on našao u okršaju s najvećim ljudskim neprijateljem – izuzevši ljude – i preživio? Kada bi ga čovjek pogledao, rekao bi da je za to kadar.

Sjeća se kakav je dojam ostavio Kolačić na njega kada ga je prvi put ugledao. Jedna riječ odmah čovjeku pada na pamet kada ga vidi. Široko. Sve je na njemu bilo široko. Njegovo tijelo bilo je široko i nosilo je široke ruke, široke noge, široki vrat na kojemu je sjedila široka čelava glava. Glava mu, kako se meru činilo, nije bila prirodno bez kose, ali nije bila ni obrijana. Djelovala je više kao da je bila žrtva neke užasne prirodne katastrofe koja je zacijelo uključivala ogromne, oštre predmete koji su letjeli ogromnom brzinom i možda čak komadiće drva koji su nenamjerno gorjeli. To se barem dalo zaključiti na temelju ogromnog ožiljka koji se pružao sve od njegova potiljka pa do lijeve obrve koja je gotovo potpuno ustuknula pred ožiljkom, i još nekoliko manjih razmještenih po njegovoj nezavidnoj lubanji.

Već je tada bio naoružan do zuba kao i sada. To mu je vjerojatno normalan način odijevanja. Na leđima je imao čak dva ogromna mača, za pojasom su mu bila smještena dva striglara, punjenja za striglar te niz bodeža različitih veličina. Preko normalne odjeće, koja, prema svemu sudeći, nije pratila aktualnu modu, nosio je kožni oklop i mrežu remenja koji su mu služili kao spremište za arsenal, a vjerojatno i kao štiti. Za obje podlaktice imao je zataknete noževe, na jednoj nozi je imao nešto poput sjekire, a na drugoj malene kose. Ima tu još svakakvih predmeta posvuda po njegovom tijelu, a za koje mer nije znao reći što su, ali se sa sigurnošću moglo reći da im je namjena ubijanje, a malo vjerojatno je da su služe... neubijanju.

Kolačić je od prvoga njihova susreta dao do znanja da će pomagati meru Paaröu u obavljanju njegova zadatka i da će ubiti svakoga tko bi mogao i pomisliti na to u tome ga spriječiti, čak i ako za to mora ubiti i samoga mera.

Također je odmah dao do znanja da mu se osoba koju će pratiti uopće ne sviđa, što je odmah obznanio pljuvanjem na merovu čizmu, insinuiranjem da je imao intimne odnose s merovom majkom i majkom njezine majke, detaljnim opisom merova ružnoga lica i podrobnim objašnjenjem zašto mer nikako ne može biti ružniji.

Na to su slijedile kontinuirane psovke i uvrede, najčešća od kojih je bila *s'tryatah*. Mer je bio prilično siguran da je to iz ečkoga jezika. Taj se jezik uglavnom koristi na krajnjem jugozapadu Nesske, u Doloru i Imakysiji. Kolačić je zacijelo žitelj jedne od tih zemalja, to se pozna i po jetkom naglasku koji ima kad govori vatski.

Ečki se zapravo i nije proširio izvan granica Dolora i Imakysije. Istina je da se i tamo sve manje koristi, što zbog snažnoga utjecaja Skriptoruma, što zbog činjenice da je to jezik s premalo riječi koje imaju neukusno previše značenja. Nije bilo riječi koja nije predstavljala barem dvadeset različitih pojmova i nije bilo čovjeka s ečkoga govornog područja koji si svaki pojam nije tumačio na trideset različitih načina. Navodno cijeli jezik raspolaže s nekih stotinjak riječi, s tendencijom opadanja, što je nedvojbeno razlog mnogim nesporazumima.

Neki zlobnici zato tvrde da je upravo to razlog, a ne nedostatak infrastrukture i financijske potpore prijestolnice, za učestalo nasilje koje se odvija u tim zemljama. Njihovi oponenti im pak uzvraćaju da se upravo pojmovi *učestalo* i *nasilje* najbolje slažu u samim centrima moći Nesske i da bi tim nepismenim budalama bilo bolje kada bi se umjesto kritiziranja tuđih jezika potrudili naučiti vlastiti kako bi mogli što bolje sročiti pismenu molbu za vlastitom eutanazijom. Tada bi se počele razmjenjivati uvrede i prijetnje smrću, da bi potom uslijedilo razdoblje izostanka bilo kakve rasprave. Tome bi opet uslijedilo razdoblje slučajnih trovanja hranom, nesretnih prehladom induciranih dekapitacija i misterioznih nestanaka negdje između jedanaest navečer i tri ujutro. Nakon toga se svi protivnici ujedine u izjavi kako se to ne smije nikada više dogoditi, samo što nitko ne želi reći što bi to *to* zapravo trebalo predstavljati.

Riječ *s'tryatah* zacijelo ima također tucet značenja. Koliko mer zna, jedno od njih je bolest koja napada ljude ili galebe slaba srca nakon što im vjerovnici ili kaligrafi zapale ili prebojaju kuću i potruju ili siluju stoku. Jedno drugo je vezano za jednu vrstu lopoča čiji rubovi podsjećaju na prizor čovjeka koji lizanjem kamenja želi izraditi svrdlo za zamrzavanje vilica.

No kad bi Kolačić rekao meru *s'tryatah*, vjerojatno je mislio na najčešće značenje te riječi, a to je osoba koja nevjesto barata izmetom stajskih životinja.

Iako kao čovjek iz fina društva nije navikao biti predmetom uzastopnog obasipanja najgorim uvredama – ako ne računamo tematske večeri mera Criöskama, oho! – vrlo se brzo navikao na Kolačićev riječnik i čak izgradio s njim jedan stabilan odnos koji se održavao zahvaljujući uzajamnom ignoriranju do maksimalne moguće mjere.

To je barem palilo do maloprije. Zamalo je postao žrtvom Kolačićeve izvježbane brutalnosti.

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

